

Sygn. akt II CNP 63/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2016 r.
skargi M. [...] Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S. z dnia 24 kwietnia 2014 r.,
sygn. akt VIII GC [...]
wydanego w sprawie z powództwa I. [...] Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko M. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od
pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset)
zł tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

W przedmiocie przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenia, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości podkreśla się, że szczególne funkcje wypełniane w państwie przez sądy oraz zasada pewności prawa powodują, że państwo może ponieść odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym tylko wtedy, gdy sąd naruszył prawo w sposób oczywisty, w przypadku bowiem wykonywania władzy dyskrecyjnej niezbędny jest pewien margines błędu, którego popełnienie nie może rodzić odpowiedzialności odszkodowawczej państwa (orzeczenie z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01, Gerhard Kobler v. Austria).

Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Wywód prawny przedstawiony w skardze M. [...] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 24 kwietnia 2014 r., nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi

standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Skarga oparta na zarzucie naruszenia art. 411 pkt 1 k.c. zawiera w istocie propozycję odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie aniżeli ta, która została dokonana w zaskarżonym orzeczeniu. Uzasadniając naruszenie tego przepisu pełnomocnik pozwanego zakwestionował bowiem dokonaną przez Sąd ocenę dowodów z zeznań świadka B.S. oraz dowodu z dokumentów przedstawionych w sprawie. Zgodnie z art. 424⁴ k.p.c. podstawą skargi nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 zw. z 12 ust. 5 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).